

idet denne lige så lidt som nogen anden general kan afgøre sådanne spørgsmål. Dette har også fundet udtryk i Den nordatlantiske Traktats artikel V, hvorefter hver deltager selv bestemmer, om den i den givne situation anser anvendelsen af væbnet magt for nødvendig. Yderligere er den øverstkommanderende underlagt det højeste Atlantpagtorgan: Det nordatlantiske Råd, hvori Danmark er repræsenteret på lige fod med andre Atlantmagter.

Udvalgets flertal har endvidere bemærket, at det for nærværende er tanken, at kun de i Tyskland stationerede danske styrker tildeles den øverstkommanderende. Det er en forudsætning, at danske styrker først og fremmest skal bidrage til forsvaret af selve Danmark, og at de derfor enten placeres på dansk område eller således, at de dækker adgangen til Danmark. Udvalgets flertal er af den opfattelse, at danske troppestyrker, der — placeret i Nordtyskland — dækker Danmarks sydgrænse, deltager i landets forsvaret i mindst lige så høj grad, som hvis de var placeret i selve Danmark.

Spørgsmålet om fordeling af generalomkostningerne ved etableringen af den fælles forsvarsstyrke er endnu ikke afgjort, men vil blive behandlet af sådanne organer under Den nordatlantiske Traktats organisation, hvori alle Atlantmagter er repræsenteret.

Det er naturligt, at der i et land som Danmark, der tre gange i løbet af de sidste 100 år er blevet angrebet af Tyskland, gør sig stærke betænkeligheder gældende ved, at Tyskland påny bevæbnes. Udvalgets flertal er imidlertid af den opfattelse, at disse betænkeligheder må vige for hensynet til nødvendigheden af at udnytte enhver mulighed for at styrke Vesteuropas forsvaret og dermed Danmarks forsvaret.

Udvalgets flertal har taget i betragtning, at der ikke er tale om en oprustning af Tyskland, men kun om, at vesttyske styrker kan indgå som led i den fælles forsvarsstyrke. Man har bemærket sig, at samtlige de Atlantmagter, der under den anden verdenskrig blev besat af Tyskland: Norge, Belgien, Frankrig, Holland og Luxembourg, har til-

trådt tanken om tyske styrkers deltagelse i fællesforsvaret, samt at Frankrig, der har indbudt til en konference i Paris mellem samtlige europæiske Atlantmagter med observatører fra USA og Canada om etablering af en europæisk hær, har opfordret Vesttyskland til på lige fod med de andre magter at deltage i denne konference.

Et *mindretal* (det radikale venstres medlem af udvalget) har ikke kunnet tiltræde forslaget og motiverer denne sin stilling dels under henvisning til det radikale venstres principielle standpunkt til Den nordatlantiske Traktat, dels udfra den uoverskuelighed, der præger indholdet i det foreliggende forslag.

Mindretallet ser med stor betænkelighed på, at Danmark tiltræder planerne om at udruste tyske styrker som led i det påtænkte europæiske fællesforsvaret. For det første, fordi det tyske folk på nuværende tidspunkt endnu ikke har klaret sig sin egen stilling i denne sag. For det andet, fordi der heller ikke endnu er tilvejebragt klarhed over, under hvilken form en sådan remilitarisering skal finde sted. Og endelig for det tredje, fordi mindretallet ser en fare i selve den omstændighed, at det tyske folkeområde påny udstyres med våben, idet ingen i dag har mindste sikkerhed for de følger af international art, dette kan føre med sig.

Der foreligger efter mindretallets opfattelse ikke fyldestgørende klarhed over konsekvenserne af den beslutning, flertallet her er i færd med at tiltræde. Denne uklarhed er så meget mere alvorlig, som det her drejer sig om en så betydningsfuld overenskomst, at den danske finansminister endog har betegnet den som værende af større rækkevidde end selve Atlantpagten.

Der foreligger således intet om, i hvilket omfang eller i hvilke tilfælde Danmark forpligtes til at deltage med troppestyrker i fremmede lande, ej heller om, hvorvidt fremmede tropper eventuelt i fredstid kan placeres på dansk territorium. I denne forbindelse bør det erindres, at Danmarks beliggenhed gør det i ganske